

Nr 259.

Av herr **Holmström** i Gävle, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 7 med förslag till avlöningsreglemente för officerare och underofficerare på aktiv stat m. fl.

Beträffande Kungl. Maj:ts proposition nr 7 med förslag till avlöningsreglemente för officerare och underofficerare samt civila befattningshavare på aktiv stat m. fl. vid försvarsväsendet får jag anföra följande.

I § 14 äro semester och kostnadsfri sjukledighet fortfarande sammankopplade. Mot detta hava flertalet hörda myndigheter anfört förslag till ändring. Herr försvarsministern har emellertid, under erinran därom, att de för närvarande i ämnet gällande bestämmelserna i allo överensstämma med motsvarande föreskrifter i civildförvaltningens och kommunikationsverkens avlöningsreglementen, ansett att ändring uti dessa bestämmelser icke bör vidtagas nu utan anstå till en allmän revision av avlöningsreglementena.

Försvarsväsendets lönenämnd hade i det till Kungl. Maj:t avlämnade förslaget till avlöningsreglemente dock ansett »tiden vara inne att bryta sammankopplingen mellan semester och kostnadsfri sjukledighet för den personal, varom här är fråga.» Lönenämnden framhåller bl. a. att denna personal under sin tjänstgöring är utsatt för större sjukdomsrisk än stats-tjänare i allmänhet. Jag instämmer i detta lönenämndens uttalande och vill därutöver tillägga, att en lindrigt sjuk tjänsteman vid ett civilt verk mången gång kan förrätta sin tjänst utan större svårighet, vilket oftast är omöjligt för en officer eller underofficer.

Med hänsyn till de ytterst olika förhållanden, under vilka officerare och underofficerare i jämförelse med andra statstjänstemän måste förrätta sin tjänst, bör en särskild bestämmelse för den förra personalen i detta hänseende sålunda anses väl motiverad.

Sedan lönenämnden i sitt förslag gått in för att semester och kostnadsfri sjukledighet böra avkopplas från varandra, har nämnden kommit till frågan om under huru lång tid sjukledigheten bör vara kostnadsfri. Nämnden har därvid ansett sig böra stanna vid en tid av 15 dagar. Nämndens motivering därför är märklig. Nämnden säger (sid. 48 i Kungl. Maj:ts prop. nr 7) — som också härovan anförts — att det icke kan förnekas, att ifrågavarande personal under sin tjänstgöring är utsatt för *större (kurs.*

av mig) sjukdomsrisk är statstjänare i allmänhet. Endast få rader där-
 efter säger nämnden sig hava stannat vid 15 dagar eller *samma (kurs. av
 mig)* tid, som föreslagits beträffande civilförvaltningen. Här har näm-
 den gjort ett uppenbart felslut. Är för ifrågavarande personal sjukdoms-
 risken *större* så bör naturligtvis också den kostnadsfria sjukledigheten vara
större.

Jag har därtill framhållit, att försvarspersonalens möjlighet att trots
 sjukdom tjänstgöra är *mindre* än för övriga statstjänare.

Då jag nu föreslår, att den kostnadsfria sjukledigheten bestämmes till
 45 dagar, så är det *dels* på grund av vad jag ovan anfört, *dels* därför,
 att jag anser att en officer eller en underofficer i detta hänseende icke
 bör vara sämre lottad än en beställningshavare av manskapsgrad, vilken
 enligt gällande manskapsavlöningsreglemente äger under sjukdom åtnjuta
 oavkortad lön under 45 dagar utöver den tid, han av annan anledning
 åtnjutit tjänstledighet och *dels* av andra anledningar, som i för utskottet
 tillgängliga handlingar finnas anförda.

En annan sak anhåller jag också få framhålla.

Befordringarna i kompaniofficersgraderna äro bundna vid de fastställda
 antalet beställningar vid varje regemente (kår o. s. v.). Härigenom blir
 en officers- eller underofficers uppflyttning i högre lönegrad helt beroende
 av den »tur», som finnes vid regementet (kåren o. s. v.). Av två jämn-
 åriga kan den ene (som även kan vara den mindre meriterade) komma i
 åtnjutande av högre avlöningsförmåner uppemot 10 år tidigare än den
 andre, därför att »turen» varit bättre vid hans regemente (kår o. s. v.).
 Denna orättvisa gör sig mest gällande vid övergången från löjtnants- till
 kaptensgraden. Till det yttre rådes i så mån bot mot denna orättvisa,
 att den löjtnant, som har 15 tjänsteår, befordras till kapten i regementet.
 Men han får alltjämt gå med löjtnants lön tills ledighet uppstår i
 en kaptensbeställning vid regementet. Motsvarande sker beträffande
 sergeants befordran till fanjunkare. Men det är orättvisan i löneförmåner,
 som är den kännbarare. Denna kan undanröjas på så sätt, att i av-
 löningsreglementet införes bestämmelse därom, att flera löneklasser införas
 i löjtnants- och sergeantsgraderna eller — och kanske hellre — genom
 en särbestämmelse på det sätt, som jag här nedan i min hemställan
 föreslår.

På grund av vad jag sålunda anfört får jag hemställa,

att riksdagen må besluta i avlöningsreglemente för office-
 rare och underofficerare samt civilmilitära befattningshavare
 på aktiv stat införa bestämmelse

dels därom, att officer och underofficer samt motsva-
 rande civilmilitär befattningshavare äger under sjukdom åtn-
 njuta oavkortad lön under 45 dagar utöver den tid han av
 annan anledning åtnjutit semester, och

dels därom, att lönebeloppet till subalternofficer, som vunnit befordran till kapten i regementet (kåren o. s. v.) utgår från och med 16. tjänsteåret enligt 7. löneklassen samt fr. o. m. 19. tjänsteåret enligt 8. löneklassen samt att motsvarande bestämmelse göres jämväl för sergeant, som vunnit befordran till fanjunkare i regementet (kåren o. s. v.).

Stockholm den 25 januari 1927.

Nils Holmström.
